

Konfirmation Vår Frälsares kyrka i Malmö

Den 26 september 2020

Hans eminens Kardinal Anders Arborelius OCD, Biskop av Stockholm
(Föredragen är nedskrivna efter bandinspelning)

Kära bröder och systrar i Vår Frälsares församling. Först får jag gratulera till församlingens 150 års jubileum. Denna församling är en av Sveriges äldsta katolska församlingar. Ingen av er har varit med sedan församlingen bildades. Själv har jag varit med under 50 år. 1969 upptogs jag i Kyrkans fulla gemenskap här, och 1979 blev jag prästvigd i denna kyrka. Vi har alla ett förhållande till denna församling, och vi har också glädjen att se församlingens framtid i dessa unga människor, som i dag förnyar sina doplöften och tar emot Andens gåvor, också för att bli levande stenar i församlingen.

Församlingen behöver unga människor som tar sin tro på allvar och hjälper till att bygga upp gemenskapen. Därför känner jag stor glädje och tillförsikt, när jag ser att det finns sådana unga människor i Sverige i dag. Det är inte lätt att vara katolik och kristen i Sverige. Undersökningar visar, att många unga blir mobbade och trakasserade för sin tros skull, i skolan, ibland också av sina lärare. Därför måste vi känna oss stolta och glada över att det finns ungdomar, som vågar stå emot detta tryck från det sekulära samhället och omgivningen. Genom den Helige Andes gåvor, kära ungdomar, får ni också en ny kraft, en ny glädje och en ny styrka i er tro, så att ni kan bli Kristi vittnen, som vi hörde i bönen i dag.

Genom vårt dop och genom vår konfirmation, kära bröder och systrar, får vi alla denna uppgift, inte bara för vår egen skull utan också för att vi genom vårt liv, genom vårt sätt att tänka och tala och handla kan sprida Guds kärlek och omsorg till människor omkring oss. Det finns alltid gamla, fattiga och utsatta människor som behöver oss. Jag tror att ni alla, kära ungdomar, vet att det finns någon i er närhet, i klassen eller bland kompisarna, som kan ha det svårt, blir retad, mobbad eller har problem i sin familj och som behöver just ert stöd, er omsorg och er kärlek. Så är det för oss alla. Det finns alltid några i vår omgivning som bara genom oss kan erfara Kristi kärlek och godhet.

Därför är det så viktigt att vi tar emot Andens kraft och vågar tala om tron, vågar vara obekväma när så krävs. Därför behöver vi alltid den Helige Andes styrka och kraft för att våga stå som Jesu budbärare, tända Jesu ljus, ge hopp, glädje och kraft till människor i vår omgivning. En församling är beroende av att det finns människor som verkligen vill leva av sin tro. Tillsammans utgör vi en gemenskap, där man i Jesu namn möts, hjälper och stöder varandra, men där man också utåt visar Jesu godhet och omsorg.

I saligprisningarna i dagens evangelium får vi ett slags porträtt av hur en kristen borde vara i Jesu efterföljd. Vi är långt ifrån detta ideal, men vi behöver alla ett ideal som får oss att höja oss upp och inte sänka oss ner. Det finns också krafter som vill sänka oss ner, så att vi bara bryr oss om våra egna pengar, vår egen karriär och vårt eget utseende. Därför behöver vi Andens kraft, för att vi skall sträva efter att bli saliga genom Jesu nåd och godhet. Då kan det

verkligen sätta spår hos oss, så att man vid vår död säger, att här är en människa som har lämnat något gott efter sig och inte bara svårigheter, problem och konflikter.

För några veckor sedan hade vi begravning på den katolska kyrkogården i Stockholm. Det var en 12-åriga flicka, Adriana, som hade skjutits av misstag på en parkeringsplats mitt i natten. Det var ett mycket sorgligt öde. Men kanske hennes död i förtid kan få människor att tänka efter, om det är så vi vill leva tillsammans i Sverige, eller om vi vill bygga upp en gemenskap för alla, där också barn i utsatta områden får den omsorg och omvårdnad de behöver, trygghet och kärleksfull ömhet. Det beror på oss, kära bröder och systrar. Ibland känner vi oss maktlösa, men det är då vi behöver den Helige Andes hjälp för att tillsammans bygga upp något bättre, godare och sannare. Då måste vi börja i vår församling, där vi får inspiration, där får vi sakramentens och Bibelns hjälp för att verkligen bli Kristi vittnen och sprida det som är sant och gott omkring oss.

Därför känner vi glädje och stolthet över dessa ungdomar, som säkert har fått kämpa för sin tro och försvara den, när de har blivit mobbade och retade. Det är ni, kära ungdomar, som skall se till att församlingen får fortsätta att växa, så att det verkligen blir en levande gemenskap, där människor tillsammans vill älska Jesus och få hans hjälp för att bli goda och rättfärdiga människor, som också hjälper till att göra det svenska samhället till ett rättvisare och bättre samhälle, där de som är svaga och osäkra får hjälp, där barn och ungdomar kan få det stöd de behöver för att växa upp.

Det är inte alltid lätt att vara ung i Sverige av i dag. Många ungdomar tar sitt liv, eftersom de inte ser någon mening med sitt liv. Då måste vi fråga oss vad vi i den äldre generationen har gjort för misstag för att det skulle bli så. Vi får inte känna oss passiva och maktlösa, för i Jesus har vi fått den kraft som kan förvandla världen. Inte minst i romarriket, denna mäktiga koloss, ser vi att det fanns unga jungfrur, Agata och andra, som gav sitt liv för Kristus. Ingen av oss kan fransäga sig sitt ansvar, utan vi har alla fått en liten del av världen, där vi är satta att vara Kristi ljus, för att lysa upp den och förvandla den till en bättre plats. Tänk efter! Det finns alltid något vi kan göra. Det finns alltid någon i vår omgivning, som genom oss kan få hopp, tillit och glädje i sitt liv.

Kära konfirmander, det är min önskan till er, att ni skall finna denna glädje och styrka i er tro. Det är inte en börda, som ni bär med er från era föräldrar och släktingar, utan det är en personlig gåva från Jesus till er, eftersom han vill göra något vackert och underbart av ert liv. När ni en gång ser att livet tar slut, kan ni då känna glädje och tacksamhet för det ni har fått av Jesus och framför allt för det ni har fått hjälpa honom att göra för att sprida hans godhet och kärlek omkring er.

Jag ber er alla i församlingen att stödja och uppmuntra dessa unga och visa dem er glädje och beundran. Vi måste beundra unga människor som vågar gå mot strömmen i Sverige av i dag och säga att de är katolska kristna, även om det inte alltid är populärt och alla klappar i händerna. I dag kommer ni att bli hyllade. Man klappar i händerna, ni blir omfamnade och överösta med omsorg och glädje. I morgon kanske man hånar eller trakasserar er för er tro. Så

är det i vår tid. Men om vi håller fast vid Jesus, kommer vi alltid att få hans hjälp och stöd genom tron.

Han kan inte överge oss. Vi kan svika och överge honom men inte han. Vad som än händer i ert liv, kära ungdomar, kom ihåg att Jesus alltid finns där, även när livet är svårt och hopplöst. Vi kan aldrig bli helt utan hopp och ljus, eftersom vi tillhör honom i liv. Vi kan aldrig bli helt utan hopp och ljus, eftersom vi tillhör honom i liv och i död. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.